

Не моє ім'я

КУПИТИ

Під час нічного патрулювання поліціант знаходить на узбіччі ґрунтової дороги підлітку — замерзлу, у синцях і без жодних спогадів про те, як вона тут опинилася чи навіть хто вона. Невдовзі до відділку звертається схвильований чоловік. У його руках — документи та сімейні фото. Її звати Мері. Принаймні так він стверджує.

Тим часом у містечку неподалік просто нетямиться від відчаю Дрю. Його дівчина Лола зникла та ще й після сварки з ним. Шериф, друзі та знайомі впевнені: її вбив Дрю. Та попри сильну тривогу хлопець не втрачає надії й не полишає спроб шукати Лолу. Адже що довше Лола залишається зниклою, то менше шансів відшукати дівчину живою...

Трилер Меґан Лаллі занурює читача у похмуру атмосферу, а моторошне переплетення двох сюжетних ліній триматиме в напрузі від початку й до самого кінця.

Один Дівчина

Мабуть, я померла.

Намагаюсь зібратися докупи, але я ні чорта не бачу. Не відчуваю нічого. Навіть власного тіла. Брак почувань і те, як тиша міцно згрібає мене в обійми, стискаючи з усіх боків, — змушують нервуватися. Я маю щось із цим зробити, та раптом мене накриває болем.

Болем проштрикує тіло. Мій розум намагається визначити, що і де саме болить, але річ у тім, що болить все разом і водночас.

Моя рука смикається, коли я дряпаюсь об щось колюче піді мною. Я лежу на животі й відчуваю гострий тиск на ребра. Пробую поворушити підборіддям і відчуваю, як моя вилиця совгається у вологій землі, що пахне гниллю та старим листям.

Страх прискорює серцебиття.

Я надворі? Як я, в біса, тут опинилась? Намагаюсь роззирнутися довкруги, але повіки так важко шарпаються, немов мої вії зроблені зі скла та цвяхів. Тож очі мимоволі заплющуються, перш ніж я встигаю щось розгледіти.

Десь поруч реве двигун, і все моє тіло напружується так, що болем прострілює руки. Волосся тріпотить і липне до обличчя, коли машина проноситься повз, і знов западає тиша.

Я на узбіччі. Чи той водій помітив мене? Якщо угледів, чому не зупинився? Я ще раз відчайдушно пробую розчахнути очі. І вони миттєво наповнюються сльозами. Я кліпаю, аби мені хоч трохи розвиднілося, і струшую з обличчя пасма волосся. Довкола бісова непроглядна темрява.

Ані вуличних ліхтарів, ані світла з вікон будинків.

Навіть жодної зірки в чорному небі.

Мої очі потроху при звичаються до темряви. Не дивно, що машина промчала повз і не зупинилася.

Я лежу на дні довгого рівчака, моє тіло вгрузло в кучугури опалого листя та заростів папороті. Гіляччя над моєю головою пнеться вгору, мов скручені пазури. Рівчак тягнеться вздовж вузької ґрунтової дороги, яка

стелиться зараз переді мною, розчиняючись у розмитих тінях дерев. Паніка здавлює горло, а мою голову вже мало не розриває від питань, на які я не маю відповіді.

Де це я, в біса, опинилась?

Як мене сюди занесло?

Я в небезпеці?

І чому все тіло аж скручує від болю?

Мені треба зіпнутися на ноги. Я й гадки не маю, куди податися, але рішення рухатися видається безпечнішим і правильнішим, ніж вилежуватися в брудному дорожньому кюветі. Мої пальці вгрузають у багнюку, коли я намагаюсь підібгати коліна.

Вперше помічаю, як закоцюбла. Я заледве відчуваю кінчики пальців від холоду.

Мої руки тремтять і підгинаються, готові будь-якої миті не втримати мою вагу, та все ж я спромагаюсь звестися на ноги. Моє тіло — суцільний забій, і з моїх вуст мимохіть зривається болісний зойк. На мить мені бракне повітря. Бо біль діймає аж до кісток. Кров стугонить у вухах, і минає аж цілих дванадцять ударів серцебиття, перш ніж я наважуюсь ще раз вдихнути.

Сльози течуть обличчям, щипаючи щоки, я торкаюсь задубілими крижаними пальцями носа. Він гарячий і набряклий. Мої пальці одразу стають темними і вологими. Я відчуваю на них власну кров.

Бляха. Здається, ніс зламаний. Маю вибиратися звідси. Дорога виглядає однаковою в обох напрямках — ґрунт та дерева. Я обережно визираю з рівчака. Шипшинове гілляччя роздирає мені голі руки. Я нахиляю голову під деревом, щоб не зачепитися, а воно тягнеться до мене своїм пагіллям, немов покрученими кінцівками.

Раптом у голові спалахує спогад. Маленькі квадратні дверцята із замковими щілинами в якомусь ящику при дорозі. Мабуть, то поштоMAT? Згаслі вуличні ліхтарі. Величезні руки, що тягнуться до мене.

Я відсахуюсь від спогаду і перечіпляюся посеред дороги.

Серце шарпається об грудну клітку з такою силою, що мені аж болять м'язи в грудях. Що ж, на біса, сталося? Хтось схопив мене?

Це ж насправді такі прості питання, але чомусь розум не допомагає мені жодною підказкою. Він просто пульсує від болю. Між мною і розумінням, що сталося, немов виросла стіна. Зціпивши зуби, я ступаю ще один крок. Чорт, мені потрібна допомога. Ну ж бо повз мене дорогою промчить ще одна машина, або я натраплю на чийсь дім? Треба рухатися.

І гадки не маю, як довго я вже плентаюсь, але за відчуттями — кілька годин. Мій мозок то вирубається, то знов «вмикається» в реальність, і я вже починаю тривожитися, чи я раптом не втрачаю поволі свідомість. Мабуть, так і є. Можливо навіть, весь цей рух відбувається в моїй уяві, а насправді я досі лежу в рівчаку при дорозі. Або ще гірше. Можливо, я померла й опинилась у пеклі. Нескінченному чистилищі болю і самотності, де я приречена блукати до кінця всесвіту в марних пошуках підмоги, що її не дочекаюсь ніколи.

Червоні та сині вогні спалахують позаду, забарвлюючи дорогу блиманням вогнів. Завивання поліційної сирени, заскочивши зненацька, лякає мало не до смерті, але ж почуття полегшення втримує мене на ногах. Хтось нарешті допоможе! Шини шемрають, коли машина гальмує за моєю спиною, світло фар вихоплює чорний силует моєї тіні на дорозі, і я починаю розвертатися:

— Ані руш! Підніми руки так, щоб я їх бачив! — кричить чоловік.

Мої руки автоматично здіймаються вгору, і в цю мить гупають дверцята.

Що ж це, в біса, таке? Чи я щось не те зробила?

І через це опинилася тут? Я тікаю від копів? Чи, може, час тікати саме зараз?

— Розвернися!

І я виконую наказ, примружуючи очі від яскравого світла фар патрульної машини. Офіцер стоїть біля авта, його обличчя в тіні, рука лежить на пістолеті, схованому в кобурі. Я відчуваю, як кров цебенить моїм обличчям, скрапуючи вниз.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ